

【บทนำ】

ผมเชื่อว่าในชีวิตของคนเราทุกคนมักจะได้เจอกับบานประตูที่ขวางทางอยู่ บางครั้งประตูบานนั้นเปิดอ้าจนมองเห็นข้างใน บางครั้งมันก็ปิดไว้ และบางครั้งมันก็ล็อกแน่นหนาจนไม่สามารถเปิดเข้าไปได้

ในบางครั้งเราจะเจอประตูสองบานตั้งอยู่ข้างกัน และคงเป็นทุกครั้งที่เราจะต้องตัดสินใจเลือกจับลูกบิดของประตูสักบานเพื่อเปิดออกและก้าวเดินต่อไป เพราะคงไม่มีทางที่จะนั่งรอให้ประตูบานใดบานหนึ่งเปิดออกเองโดยที่ไม่ต้องทำอะไรสักอย่าง

บางครั้งเราก็อาจจะตัดสินใจเลือกประตูผิดบานและทำให้เส้นทางในอนาคตที่รออยู่เปลี่ยนไปจากที่วางไว้ แต่มันก็อาจจะนำพาไปยังสถานที่ที่เราคิดไม่ถึงและอาจจะดีมากกว่าที่เคยวาดฝันเอาไว้หลายสิบเท่า

ตอนนี้ผมเดินทางมาไกลจนครบยี่สิบสองปีได้สามเดือนแล้ว ผมผ่านบานประตูมาหลากหลายรูปแบบ บ้างเหมือนที่คิด บ้างต่างกับที่คาดหวัง แต่ผมก็เลือกและตัดสินใจเดินข้ามธรณีประตูนั้นมาเองโดยไม่มีใครบังคับ ระหว่างทางผมค้นพบตัวตนของตัวเองมากขึ้นเรื่อยๆ และยังโตขึ้นมากเท่าไร การตัดสินใจในแต่ละครั้งก็เริ่มจะมีคนอื่นเข้ามาเป็นเหตุผลมากขึ้นเท่านั้น

แต่ถึงแม้การเลือกเปิดประตูจะยากมากขึ้นแค่ไหน ผมก็ยังชอบช่วงเวลาหลังจากยกมือขึ้นเคาะประตูไปแล้ว... ช่วงเวลาที่ยื่นรอให้บานประตูตรงหน้าเปิดออก

6 คู่ตรงข้าม

เพราะเป็นช่วงเวลาที่ไม่หัวได้คิดเดาไปต่างๆ นานา...ว่าด้านหลังประตู
บานนั้นจะได้พบกับอะไร

จนกระทั่งวันที่ผมได้เปิดประตูบานต้องห้าม...บานเดียวกับที่ผมได้เคย
สัญญากับตัวเองไว้ว่าจะไม่มีวันเปิดมัน...

【ข้อที่ 1】

"รู้แล้ว มึงบ่นอะไรเยอะแยะวะหัด" ผมกรอกเสียงกลับไปตามสายแล้ว
วิ่งลงบันไดบ้านเร็วๆ มืออีกข้างก็พยายามง้างขาแวนออกแล้วสวมให้ตัวเอง
ความจริงผมสายตาสั้นไม่มาก แต่เวลาออกจากบ้านก็ชอบใส่ตาดินน้ำไว้มากกว่า

[จบมาจะสี่เดือนแล้วก็ยังไม่ได้เจอหน้ามึงสักวันเลย มึงจะหายหัวไป
แบบนี้ใช่ใหม]

"กูก็บอกอยู่ว่าช่วงนี้ต้องเรียนรู้งานที่บ้าน"

[มึงอย่าอ้าง เรียนท่าไรทุกวัน]

"ก็งานมันต้องทำเกือบทุกวัน เหนื่อยจะตายห่า พอมีวันว่างก็ต้องนอน
ลึะ จะให้ออกไปเที่ยวได้รึกับพวกมึงแล้วกูจะเอาแรงที่ไหนไปทำงานต่อ"

[ไม่รู้แหละ มึงหาวันมาหากูที่ห้องด้วย]

"เหงาอะไรขนาดนั้น ยังไม่เลิกเอิร์ตอีกหรือ"

[สัด]

"ไว้ทำมาด่า ตรามามาเป็นปีละ เลิกล่าออยสักที" พุดโต้ตอบอีกฝ่ายกลับไป
ตาก็ไปสะดุดยังคนที่กำลังเดินเข้าบ้านมา "เฮ้ย กูวางก่อนนะมึง ขอคุยกับ
น้องแป็บ"

[เดี๋ยวลึะ...]

ผมไม่รอฟังเสียงรั้งที่กำลังจะเอ่ยของไอ้เพื่อนชี่ กดวงแล้วยึดโทรศัพท์
มือถือใส่กระเป๋าทางเกงอย่างไม่สนใจทั้งที่มันกำลังสั้นตืดๆ กัน เพราะไม่ต้อง

8 คู่ตรงข้าม

เดาก็รู้ว่าคงเป็นไอ้คนที่เพิ่งถูกตัดสายไปเมื่อคืนนั่นแหละที่ส่งไลน์มาด่าว่าวๆ

"สาม" ผมเรียกชื่อน้องชายที่กำลังก้มถอดรองเท้า เจ้าของชื่อเงยหน้าขึ้นมองพลางวางรองเท้าอีกข้างบนชั้นวาง

"พี่สอง" อีกฝ่ายเลิกคิ้ว "ยังไม่ไปสำนักงานอีกหรือ"

"ไม่ทันแล้วเนี่ย ตื่นสาย" ผมว่า "ไม่ต้องมาสนใจเรื่องของพี่เลย เวนั่นแหละทำไมเพิ่งกลับเอาป้านี้"

"ผมไปนอนค้างบ้านแฟน"

"แม่รู้หรือเปล่า"

"บอกแม่แล้ว"

"...ป้าล่ะ"

"ถามอย่างกับไม่รู้ไปได้" อีกฝ่ายยิ้มหยัน "ป้าคงดีใจถ้าผมไม่กลับบ้าน"

"สาม"

"พี่สองไม่ต้องเบลีงแรงพูดอะไรซ้ำๆ หรือกว่า" คนตรงหน้ายกมือปิดไปมา "เดี๋ยวผมไปนอนละ เมื่อคืนนอนไม่ค่อยอิม"

"เดี๋ยวสิ" ผมเอ่ยปากรั้งไว้เมื่อสามทำท่าจะเดินเบี่ยงตัวหลบ

"อะไรอะพี่"

"เมื่อวานได้ไปเรียนหรือเปล่า"

"ไป"

"แน่ใจนะ?"

"แน่ใจสิ ผมเรียนจบแน่ๆ ไม่ต้องห่วงหรือ" ผมเลียริมฝีปากตัวเองเมื่อเห็นสีหน้าแปลกๆ ของน้อง "แคंप้าเลิกคิดที่จะให้ผมเข้าไปดูหน่วยกับกิจการของป้า ผมก็แทบกราบแล้ว"

"ป้าก็สร้างไว้ให้พวกเราทั้งนั้น"

"ให้พี่หนึ่งสิไม่ว่า"

"สาม...อย่าพูดแบบนี่"

"..."

อีกฝ่ายหยุดคำลงและนิ่งเงียบไปสักพักกว่าจะเงยหน้าขึ้นสบตากับผม

มีความสิ้นไหวผายอยู่ในนั้น สามขวบคิ้วแล้วหลบตาอีกครั้ง

"พี่สองก็เหมือนกัน...มีความสุขอยู่หรือเปล่า"

ผมเลิกคิ้วขึ้น ก่อนจะหลุดยิ้มให้กับคำถามของน้องชาย

"มีสิ ถามอะไรเนี่ย"

"มีก็ดีแล้ว..." เจ้าตัวว่าแล้วขยับตัวหลบผมเพื่อเดินไปขึ้นบันได "ผมไปนอนละ"

"เย็นนี้พี่อาจจะกลับมากินข้าวบ้าน ลงมากินด้วยกันนะ"

"ถ้าป้าไม่มาละก็นะ"

ผมถอนหายใจให้กับความตื้อตึงของน้องชายที่อายุห่างกันสามปี มองจนฝายนัยลับจากสายตาไปถึงได้หันกลับมาหีบรวงเท้าใส่ ก่อนจะรีบเดินออกจากบ้านไปขึ้นรถและขับออกไปยังจุดหมายอย่างรวดเร็ว

ปังปอง!

ผมกดกริ่งคอนโดฯ หนึ่งครั้งตามมารยาทก่อนจะใช้คีย์การ์ดสำรองเปิดเข้าไปอย่างคุ้นเคย จะไม่ให้คุ้นได้อย่างไร ในเมื่อผมมาที่นี่เป็นเดือนที่สามแล้ว

ผมปิดประตูลงเมื่อพาตัวเองเข้ามาด้านใน ก่อนจะต้องเลิกคิ้วเมื่อห้องเงียบสนิทเหมือนไม่มีคนอยู่ กวาดตามองไปรอบๆ พลังก้าวเท้าผ่านทางเดินไปยังห้องนั่งเล่น เหมือนว่าเจ้าของคอนโดฯ จะยังสลบเหมือนดอยอยู่บนเตียงแม้ว่าตอนนี้ตะวันจะตรงหัวอยู่แล้ว ผมยิ้มแล้วส่ายหัวเมื่อเศษไม้ที่เกลื่อนอยู่บนพื้นจากการเหลาดินสอดด้วยคัตเตอร์ปลิวมาโดนขา พอเหลือบมองไปยังหน้าต่างตรงโต๊ะอาหารที่เปิดแง้มอยู่เล็กน้อยแล้วก็ถอนหายใจเฮือกทำทางจะลึ้มปิดตั้งแต่เมื่อคืนอีกสิท่า ผมเดินไปเปิดม่านออกกว้างแล้วดึงเชือกพัดลมติดผนังให้เปิด ขยับวางกระเป๋าเป้ลงที่เก้าอี้ วางหูฟังสีส้มเหลืองที่มักคล้องคอไว้เสมอจนเป็นนิสัยไว้บนโต๊ะ หลังจากนั้นก็ตรงไปยังตู้เก็บอุปกรณ์ในครัว เปิดออกก็พบถังใบใหญ่ที่มีโลโก้แบรนด์บริษัทผมวางอยู่ด้านในพร้อมอุปกรณ์ทำความสะอาดครบชุด ผมหยิบมันออกมาวางด้านนอกแล้วคว้าเอาไม้กวาดมาเริ่มลงมือก่อนเป็นอย่างแรก

เก็บกวาดไปเก็บป็นความซกมกของเจ้าของห้องไป ไม่รู้ว่าจะเหลาดินสอไม่
ในถังขยะดีๆ อย่างที่เคยสอนไม่ได้เชียวหรือไง ทำไมต้องเหลาแล้วเศษไม้
เศษดินสอปลิวว่อนจนพื้นดำเป็นปื้นแบบนี้ด้วย บอกตั้งหลายครั้งแล้วว่ามัน
จะทำให้ถูออกยาก!

แอด~

"อ้าว พี่สองมาแล้วเหรอ"

ผมขมวดคิ้วจับแล้วหันขวับไปทางต้นเสียง เสาร์ เด็กวัยเตรียมเข้า
มหา'ลัยแต่ลักษณะภายนอกดูโตกว่าอายุไปหลายปีกำลังยื่นฟิงกรอบประตูล
ชายต่างวัยเงี่ยอยู่

"ตื่นแล้วเหรอ"

"ครับ" มันยิ้ม "ทำไมทำหน้าที่เหมือนจะตอຍผมงั้นอะ"

"เป็นรอบที่ร้อยแล้ว" ผมตีหน้าบึ้ง ว่าเสียงเข้มพลางหยิบถังพลาสติกที่
ยัดถุงดำขนาดพอดีกับถังไว้ด้านในยื่นให้อีกฝ่ายดู "ให้เหลาดินสอในถังนี้
เสาร์"

"โอ้ ทำแล้วแต่มันไม่ถนัดนี่"

"ไปนั่งเหลาที่พื้นกระเบื้อง"

"ยุ่งมันเยอะอะ"

"งั้นก็ไปนั่งเหลาในห้องน้ำเลยไป"

"รู้อน"

"เดี๋ยวจะซื้อกบเหลามาให้"

"ผมบอกพี่หลายครั้งแล้วว่ากบเหลากับคัตเตอร์มันไม่เหมือนกัน"

"ไอ้ไม่เหมือนกัน" ผมพยักหน้า "ต่างกันที่กบเหลาไม่ทำให้พื้นดำเียง"

"ไม่อารมณ์เสียสิพี่" มันยังยิ้ม "หิวแล้วอะ พี่สองทำข้าวยัง"

"ได้กลิ่นใหม่ละ"

เด็กตรงหน้าหัวเราะ "โอ้"

"โทษที วันนี้มาสายเลยจ้า"

"ไม่เป็นไรครับ ขอเมนูอาหารเช้านะพี่"

"เที่ยงแบบนี้แล้ว จะอาหารเข้าอะไร" ตอบกลับไปแล้วขยับกวาดฝุ่นหลบให้เจ้าของห้องเดินผ่านไปนั่งเอนหลังที่โซฟาदानโน้น

พออีกฝ่ายไปทิ้งตัวลงนั่งที่เบาะนุ่มๆ แล้วคว้าเอารีโมตมาเปิดทีวีเสริ์จก็เอี้ยวหน้าหันมาคุยต่อ

"อยากกินขนมปังปังอะ ขอนมชิ้นด้วยนะครับ"

"กินแต่อาหารมีสาระนั้นนั่น สลัดไข่ต้มด้วยละกัน" ผมหรีตาเมื่ออีกฝ่ายทำหน้าแหย "กินผักเข้าไป"

"เป็นพ่อบ้านหรือเป็นพ่อกันแน่ครับพี่สอง"

"สัญญาว่าจ้างให้มาดูแลทำความสะอาดวันละครั้งพร้อมอาหารเช้า" ผมยกไหล่ "ก็ตามนั้น"

"ก็เห็นเตรียมอาหารเย็นใส่จานไว้ให้ประจำ"

"แค่เผื่อไว้ หิวก็เวฟเองง่ายๆ ยังไงก็เงินค่าวัตดุติบจากนายอยู่ดี"

"ซึ่งก"

"เขาเรียกประหยัด"

"ผมไม่เถียงพี่ละ"

อีกฝ่ายหัวเราะในคอแล้วหันไปสนใจรายการในทีวีต่อ ผมเลยตั้งหน้าตั้งตากวาดตรงส่วนนี้ให้เสริ์จแล้ววางไม้กวาดพักไว้ วางมือไปทำอาหารเช้าที่กินตอนเที่ยงให้เด็กนั้นก่อน

ความจริงเปิดตัวมาแบบนี้ทุกคนอาจจะงง ขอแนะนำตัวเองง่ายๆ ระหว่างที่กำลังทำอาหารให้คนในความดูแลคนแรกแล้วกัน

ที่บ้านผมเปิดบริษัทรับทำความสะอาดตามบ้านตามคอนโดฯ หรือสถานที่อะไรก็ตามแล้วแต่ข้อตกลง โดยปกติก็จะมีสัญญาหลายรูปแบบให้เลือก ทั้งทำความสะอาดทุกวัน วันละครั้ง หรือสองวันครั้ง อาทิตย์ละครั้ง เดือนละครั้ง ก็แล้วแต่ความต้องการ ซึ่งในรายละเอียดการทำสะอาดก็จะมีระบุขอบเขตของงานตามราคา ทั้งยังมีบวกเพิ่มอาหารเช้า กลางวัน เย็น มื้อใดมื้อหนึ่งหรือเหมาทั้งสามมื้อก็ว่ากันไป

แต่ที่ผมมาใช้แรงงานเหมือนลูกจ้างในบริษัทแบบนี้ก็เพราะตัวเองเพิ่ง

เรียนจบมหา'ลัยมาหมาดๆ ไม่ถึงปี เลยถูกส่งมาเรียนรู้งานตั้งแต่ระดับล่างสุด เพื่อให้เข้าใจกระบวนการอย่างถ่องแท้ ตอนนี่เลยรับบทพ่อบ้านจำเป็นให้ลูกค้า อยู่สองบ้านด้วยกัน เป็นแบบทำวันละครึ่ง บ้านหนึ่งเช้า บ้านหนึ่งเย็น...หมุดกัน ชีวิตวัยรุ่นหลังเรียนจบของผม

"พี่สองเสร็จยัง หิวแล้ว" ผมชะงักเมื่อเสียงเรียกร้องขออาหารจากคนตรงนั้นดังขึ้น

"เสร็จแล้วๆ รอแป๊บ" ผมเทนมใส่แก้วเป็นอย่างสุดท้ายแล้วยกเอาอาหารไปวางลงที่โต๊ะใกล้หน้าต่าง

"พี่นี่โคตรเทเลยเนอะ"

"อะไรอีก"

"ก็ทำได้ทั้งงานบ้านทั้งอาหาร แถมโคตรเก่ง"

"จะชมอะไรตอนนี้" ผมหัวเราะแล้วมองว่าเจ้าเด็กนั้นจะมาไม่ไหน

"ผมเคยบอกยังว่าตอนเจอพี่ครั้งแรกนี่โคตรตรงว่าผิดตัวหรือเปล่า ตั้งแต่หัวยันเท้าพี่เฉี่ยไม่เหมือนคนจะมาทำงานบ้านเลยด้วยซ้ำ ทำทางเหมือนคุณซาวยี่วันๆ เอาแต่ขับรถซูเปอร์คาร์หรูๆ แล้วเดินเข้าร้านอาหารแพงๆ กับผู้หญิงสวยๆ ทุกวัน"

"ชอบมองคนที่ภายนอกหรือ"

"แวบแรกก็ต้องแบบนั้นปะ"

ผมส่ายหัว "มานั่งกินให้เรียบร้อย เดี่ยวจะกวาดบ้านถูบ้านต่อ แล้วนี่มีงานหรือเปล่า"

"มีดี ทั้งงานที่โรงเรียน ทั้งงานที่ตึกทีวี"

ผมพยักหน้าแล้วเลื่อนจานให้คนที่ลุกมานั่งตรงเก้าอี้ตามที่บอก "เอ้า กินซะ กินนมเยอะๆ ด้วยนะ อยากรู้อยากดูไม่ใช่หรือ"

"ผมสูงขึ้นมาตั้งสองเซนตนะเว้ย ตอนนี่ร้อยเจ็ดห้าแล้ว"

"พี่ร้อยแปดสามอะน้อง"

อีกฝ่ายเบะปากแล้วหยิบช้อนขึ้นมาด้วยท่าทางแข็งๆ ก็ไอ้เด็กก็มีมันชอบกินนมซะที่ไหน บ่นว่าอยากสูงๆ แต่นมในตู้ไม่เคยจะลด

"กินแล้วก็รีบไปทำงาน เดี่ยวก็มานอนเช้าตื่นเย็นอีกหรือก คราวหน้าถ้ามาแล้วหลับเหมือนตายแบบนี้จะเรียกกรดมาเก็บจริงๆ ละนะ" พูดแล้วยังตลกไม่หาย ที่คราวก่อนตอนมาทำความสะอาดแล้วเสาร์มันนอนไม่ยอมตื่นจนบ่ายสาม เรียกเท่าไรก็ไม่ขาน ทำเอาคิดว่าเป็นอะไรไปแล้วจริงๆ พอมารู้ว่าเจ้าตัวเล่นช้านอนตอนหกโมงก็แทบกุมขมับ จำได้ว่าตอนผมเรียนมัธยมปลายเตรียมเข้ามหา'ลัยยังไม่ขนาดนี้

คงเพราะเสาร์เป็นเด็ก ม.หก ที่พ่อแม่ไม่ค่อยมีเวลาให้ ทั้งยังอาศัยอยู่ในคอนโดฯ คนเดียว แถมยังรักดี ทั้งตั้งใจเรียนตั้งใจดีเพื่อสอบเข้าสถาบันดีๆ ปีนหน้าอีกด้วย ผมถึงได้รู้สึกเอ็นดูมันเหมือนน้องชาย มองที่ไรก็คิดไปถึงไส้สามมันทุกที

"เสื้อผ้านะยังมีอยู่ใช่ไหม" เอ่ยปากถามอีกครั้งเมื่อจัดการทำความสะอาดทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย และกำลังคว้าเบาะขึ้นสะพานพร้อมเอาหูฟังมาคล้องคอเพื่อเตรียมตัวเดินทางไปอีกบ้าน

เสาร์พยักหน้า ในมือยังถืออุปกรณ์วาดรูปไว้ตอนที่ลูกเดินมาส่งผม "ยังมีอยู่ที่"

"โทษนะวันนี้มาช้า ไว้พรุ่งนี้จะเข้ามาเร็วหน่อย เดี่ยวจัดการเสื้อผ้าให้"

"ไม่เป็นไรครับ"

"กินอะไรเสร็จแล้วก็วางจานไว้ที่อ่างนะ เปิดน้ำแช่ไว้ด้วย เดี่ยวเข้ามาล้างให้"

"เล็กๆ น้อยๆ ผมทำเองได้น่า"

"เออไม่เป็นไร" ผมโบกมือไปมา "ไปละนะ"

"บายพี่สอง"

"ไม่เหงาใช่ปะ"

"เหงาก็แยละ"

ผมหัวเราะ "เออๆ ไว้เจอกัน"

โบกมือลาอีกครั้ง ก่อนจะหันหลังเดินออกจากห้องตรงไปยังลานจอดรถ...

เพื่อเดินทางไปจัดการกับคนในความดูแลคนที่สอง

"คุณหมอลืมครับ ผมบอกว่าตีหมาแพ่มากๆ มันไม่ดี จำไม่ได้หรือครับ"

คนตรงนั้นเงยหน้าจากคอมพิวเตอร์มาองหน้าผมเล็กน้อย ก่อนจะถอนหายใจสั้นๆ แล้วย้ายความสนใจกลับไปทำงานตรงหน้าอีกครั้ง ผมแทบจะกราบให้อีกฝ่ายมานอน ไม่รู้ว่าอดนอนมาครบวันหรือยัง ขอบตาถึงได้ดำคล้ำ เหมือนคนโดนของขนาดนั้น

"แล้วกินข้าวบ้างหรือเปล่าครับเนี่ย" รู้ว่าถามไปก็คงไม่ได้คำตอบ แต่พอเปิดตู้เย็นดูก็อยากจจะร้องให้ "กาแพหายไปเกือบครึ่งตู้ แต่อาหารไม่พ่องเลยนะคุณหมอ!"

"อืม ปวดหัว" อีกฝ่ายบ่นพึมพำแล้วเอนหลังฟิงพังก์เก้าอี้ ยกมือวดขมับตัวเอง

"จ้องแต่หน้าจอแบบนี้ก็ปวดสิครับ พักมากินข้าวก่อนมา"

"อืม"

"อืมแล้วก็ลุกสิครับ ไปอาบน้ำให้สดชื่นก่อนก็ได้ เดี่ยวผมทำอาหารร้อนๆ ให้กิน อุดสาที่ซื้อหม้อทั้งที่แต่ทำตัวไม่สมกับชื่อเลยนะครับ"

"แล้วไง" เจ้าของซื้อหม้อแต่ประกอบอาชีพนักออกแบบภายในหัวเราะซ้ำ "ไปโทษคนตั้งสิ"

"ลุกได้แล้วครับ พวกกระดาศที่ขี้ๆ เป็นก้อนตามพื้นนี่ผมทิ้งได้เลยไหม"

"เก็บใส่ตะกร้าไว้เหมือนเดิมก่อน ให้แน่ใจว่าไม่ใช่แล้วสักสามวันค่อยทิ้ง"

ผมหรีตาลงเมื่อมองไปแล้วก็พบตะกร้าที่เต็มไปด้วยก้อนกระดาศขี้ๆ ว่างๆ จนล้นลงมากลื่นหืออง อยากรจะรู้จริงๆ ถ้าเอาผ้าคลุมย่อนเวลามาคลุมจะได้นั่นไม้สักกี่ต้น

"ครับๆ ลุกไปอาบน้ำได้แล้วครับ"

คนที่ยังอยู่ในชุดอยู่บ้านชุดเดียวกับเมื่อวานพยักหน้าหงึกหงัก เบ้หน้า

เหมือนปวดหัวยามที่ขยับลุกขึ้น ไม่รู้ว่าคุณภาพชีวิตแบบนี้มันดีตรงไหน ช่วงแรกผมนี่โคตรตกใจที่อีกฝ่ายนั่งทำงานไม่ยอมหยุดพักตั้งแต่ตอนที่ผมมาทำความสะอาดให้จนเสร็จแล้วกลับไป ซ้ำพอเย็นวันถัดไปผมมาใหม่ก็ยังเห็นเขานั่งอยู่หน้าคอมฯ ในท่าเดิมชุดเดิม ทำงานจนนาฬิกาชีวิตพังแบบนี้ไม่คุ้มเลยสักนิด

"คุณหมอ" ผมเดินยกไม้ถูพื้นออกมาจากห้องนอนแล้วเอ่ยปากเรียกชื่อคนที่กำลังนั่งกินข้าวอยู่ที่หน้าคอมฯ

"ว่า?"

"เตียงเนี่ยได้นอนบ้างไหมครับ ผมเปลี่ยนผ้าปูที่โรนั้รู้สึกแปลกทุกทีสภาพมันเหมือนตอนที่เพิ่งเปลี่ยนใหม่ๆ ไม่มีผิดเลย"

"นอนบ้าง"

"เมื่อไหร่ครับ"

"..."

ผมกอดตาเมื่อฝายนั้นเงียบไป คงไม่พินิจคิดไม่ออกว่าครั้งสุดท้ายมันคือตอนไหน ผมมองแผ่นหลังของคนที่ยกข้าวเข้าปากคำหนึ่งจากนั้นก็นั่งกอดเก้าอี้คลิกๆ เป็นลึบยี่สิบนาทีแล้วก็ยังปวดหัวหนีบ

กินแบบนี้เมื่อไหร่จะหมดล่ะครับ...

คิดแบบนี้มันอยู่ในใจ แต่มันก็ไม่ใช่น้ำที่ที่จะไปจ้ำจี้จ้ำไช อายุคุณหมอเองก็ไม่ใช่บ่อยแล้ว จะให้คอยว่าคอยเตือนเหมือนเสารักี่ใช่เรื่อง

พอภูบ้านเสร็จแล้วผมก็นั่งจ้องอยู่ที่โซฟา บ้านคุณหมอลงเป็นบ้านที่ทำความสะดวกสบายและสบายที่สุด เพราะนอกจากกวาดบ้านถูบ้าน เก็บกองกระดาษ ล้างแก้วกาแฟแล้วก็ไม่มีอะไรอีก เพราะเจ้าตัวแทบไม่ทำอะไรเลยนอกจากอยู่หน้าคอมฯ ตั้งใจหาเงินอะไรขนาดนั้น มีเวลาใช้บ้างหรือเปล่านั้นไม่รู้

"คุณหมอ มีอะไรให้ผมทำอีกไหมครับ"

"ไม่มีแล้ว กลับเลยก็ได้"

"งั้นเจอกันวันมะรืนเลยนะครับ ผมทำอาหารใส่กล่องไว้ในตัวเย็น ถ้าหิวหรือไม่ได้ออกไปไหนก็เอามาอุ่นกินนะ"

"โอเค"

"งั้นผมกลับแล้วนะ"

"ขอบคุณมาก"

ผมยกมือไหว้อีกฝ่ายก่อนจะเดินออกจากบ้านไปขึ้นรถที่จอดไว้ตรง
โรงจอดรถ

RrrRrrrr

Rrrrrrr

'Tat'

ผมเลื่อนรับสายโทรศัพท์เมื่อเสียงเรียกเข้าดังขึ้นพร้อมชื่อของเพื่อนสนิท
กดเปิดลำโพงแล้วเลี้ยวรถออกจากซอยบ้านคุณหมอบ

"ว่าไงมึง"

[อยู่ในहनคุณชาย]

"บนรถวะ กำลังจะกลับบ้าน"

[มาหาพวกกูเลย พวกไอ้ทิมมา นั่งอยู่บ้านกูแล้วสีคน ขาดมึงเนี่ย]

ผมหัวเราะเมื่อได้ยินเสียงโหวกเหวกดังแทรกเข้ามาเป็นเสียงประกอบ
บ่งบอกให้รู้ว่าที่ไอ้ทศพูดเป็นเรื่องจริง "วันนี้กูจะกลับไปกินข้าวกับที่บ้านวะ
นี่งูกูอยู่"

[มาหาพวกกูวันเดียวไม่เป็นไรหรอกมั้ง ไม่ได้เจอกันมาหลายเดือนแล้ว
นะเว้ย!] เสียงไอ้ทศบ่นยาว แล้วก็ตามมาด้วยทิม

[เอออออ จะเป็นเด็กดีอะไรขนาดนั้น เอาพี่สองครองสาวของพวกกูคืน
มานะเว้ย]

ผมหัวเราะ "ครองสาวอะไรของพวกมึง"

[มึงจะมาไม่มา ถ้ามึงไม่มาคราวหน้ากูจะตามไปถล่มบ้านลูกค้ำมึง!]

"โธ่ไอ้สัตว์เดี้ยวกูโทรบอกน้องแล้วขับไปหา เปิดรั้วให้กูด้วย จะเอา
รถเข้าไปจอด"

[เยี่ยมมากครับ! เจอกัน!]

ผมเอ่ยรับคำอีกครั้งเมื่อปลายสายมันกำชับย้ำๆ มาว่าห้ามเบี้ยว ก่อน

จะกดต่อสายบอกน้องชายว่าวันนี้จะกลับดึก แต่แทนที่มันจะนอนอยู่บ้าน
ไอ้ตัวแสบมันดันออกจากบ้านไปห้องแฟนอีกรอบแล้วตั้งแต่เมื่อเย็น...ให้ตายเหอะ

"กว่าจะมาให้เห็นหน้าได้นะไอ้เซี่ยสอง!" เสียงโห่จากไอ้พวกขี่เมาดั่งขึ้น
ทันทีที่ผมลงจากรถแล้วก้าวเท้าเข้าไปในบ้าน หมอนรอบตัวมันถูกใช้เป็นอาวุธ
ในการปาใส่หน้าผมจนต้องรีบรับไว้ก่อนที่จะกระแทกเข้าหน้าเต็มๆ

"ไอ้หี๋ย เรียกกูมาแล้วยังทำร้ายกูอีก"

เบงค์ตบลงตรงที่ว่างข้างๆ ตัวเอง "มานั่งนี่มา เฮ้ยเป้ มึงชงมาแก้วหนึ่ง
ขอเซี่ยมๆ"

"เซี่ยมอะไรของพวกมึง กูขับรถ" ผมว่าแล้วขยับตัวไปนั่งร่วมวง

"ไม่ขับเว้ย คีนั่นนอนบ้านกูกันหมดนี่แหละ"

"เหงาอะไรขนาดนั้นทศ ยังลืมนเพชรมิได้อีกหรือวะ"

อีกฝ่ายขมวดคิ้วจับแล้วปาถุงขนมข้างตัวใส่ผม "ไอ้สอง อย่าพูดชื่อนี้"

"งอแงเป็นเด็กไปได้"

"ว่าแต่งานมึงหนักมากหรือวะ หายหัวไม่ยอมมาเจอพวกกูเนี่ย" เป้เอ่ยปาก
ถามแล้วส่งแก้วมาให้ผมถือ

"ก็ไม่หนักหรอก แต่เหนื่อยวะ" ผมว่า "พอวันหยุดก็ขี่เกี่ยจออกจากบ้าน
เสาร์อาทิตย์ก็ต้องเข้าสำนักงานอีก"

"ไม่คิดว่าสุดท้ายมึงก็ต้องไปดูแลกิจการที่บ้านจริงๆ วะ อุตสาหกรรมมีคนมา
ทาบทามไปทำวง"

ผมยิ้มแล้วส่ายหน้าอย่างไม่จริงจัง "ไอ้เรื่องที่เคยมีคนในค่ายเพลง
มาติดต่อผมไปออกอัลบั้มรวมวงเมื่อปีก่อนนั้นก็ตื่นเต้นจริงอย่างไม้อาจปฏิเสธ
แต่สุดท้ายแล้วมันก็ไม่มีความหมายหรอก...เพราะผมมีอะไรที่ต้องทำอยู่แล้ว"

"กูไม่เป็นไรหรอก กูก็ยังเล่นกีตาร์ได้อยู่นีหว่า"

"เล่นห่าอะไร" ทิมว่าก่อนจะยกแก้วกระดก "กีตาร์มึงยังอยู่ห้องกูอยู่เลย
แค่เอากลับบ้านยังทำไม่ได้ แล้วยังมีหน้ามาพูด"

"เออน่า ผ่ากไว้ก่อน" ผมหัวเราะและตบป้ามันเบาๆ "แล้วนี่กีตาร์มึงอยู่"

"ไหนวะทศ เตียวภูเล่นให้ฟังเอาปะ"

มันพยักหน้าขึ้นลงแล้วชี้นิ้วไปที่ตู้ฟังโน้ต ผมเลยเดินไปหยิบเอากีตาร์โปร่งที่แขวนอยู่ในตู้อย่างตือออกมา แต่ดูทรงแล้วเจ้าของมันคงไม่ได้แตะมานานมากจริงๆ ฝุ่นถึงเกาะหนาแบบนี้ ผมเดินเข้าครัวไปเอาผ้ามาชุบน้ำบิดให้หมาด แล้วเช็ดเอาฝุ่นออก หลังจากนั้นก็ถือมานั่งที่เดิม ตั้งท่าแล้วเริ่มจับคอร์ดเรียกความจำ

"ไม่ได้นั่งกินเหล้าฟังมึงดีดกีตาร์ร้องเพลงแบบนี้มานานเท่าไรแล้ววะ" เป้มองผมแล้วก็พูดขึ้น

"นั่นดิ ย้อนเวลากลับไปตอนที่มึงยังเป็นหนุ่มแวนเดียนคนหนึ่งที่โคตรโหดอดแล้วไม่อยากจะเชื่อเลยว่าตอนนี้มึงจะลดละเลิกทุกอย่างมาเรียนรู้งานพอบ้านแบบนี้"

"น้องกูมันไม่อยากจะทำ มันมีความฝันของมัน...ก็เหลือแต่กูแล้ว" ผมว่าหยุดมือที่กำลังขยับดีดกีตาร์เป็นทำนองเพลง "แล้วอีกอย่าง แค่มันคุยดีๆ กับป้าได้ก็ดีใจแล้ว"

ไอ้เป้ก่อกตาทา "แล้วมึงไม่มีความฝันเลยสินะ พอมือก็ตำรูละหลอ"

"ถ้าตอนนั้นแม่รับข้อเสนอไปทำงานนะ ป้านี้ตั้งระเบิดระเบิดไปแล้วไม่ต้องรอข้าเบงค์ก็เสริมต่อทันที"

"เออ เสียตายฉิบหาย ไม่ได้มีเพื่อนเป็นดาราเลย"

"แล้วนี่ไปเที่ยวที่ไร สาวๆ แม่ถามถามมันทุกที กูล่ะเบือจะตอบ"

ฟังพวกมันคุยกันแล้วก็ยิ้มช้า คิดถึงช่วงเวลาสมัยเรียนขึ้นมาจับใจ คิดแล้วก็ตลกดีที่คนอย่างผมต้องมาทำงานบ้านทำอาหารให้คนอื่น เปลี่ยนจากนักศึกษาหมาลัลอยู่หอที่วันๆ ก็เรียน คินๆ ก็เที่ยว มีเพื่อนและผู้หญิงวนเวียนอยู่รอบกายไม่ห่าง

แต่ถึงตอนนี้ผมก็เริ่มชินแล้ว จากที่เคยตั้งหน้าตั้งตาเรียนให้จบ มีหน้าที่แค่สนใจเกรดของตัวเอง ก็กลายเป็นต้องมาคอยดูแลชีวิตของคนสองคนที่ไม่ได้รู้จักสนิทสนมกันมาก่อนเลย...เพราะอันที่จริงทำไปทำมามันก็สนุกดีเหมือนกัน

【ข้อที่ 2】

"กูออกมาแล้ว มึงไม่เชื่อเดี๋ยวกูเปิดหน้าต่างให้ฟังเสียงรถข้างนอกเลย เอาไหม" ผมตอบกลับปลายสายไปด้วยน้ำเสียงที่แสร้งทำเป็นประชดสุดขีด ได้ยินเสียงดนตรีดังมาไกลๆ คิดว่าฝ่ายนั้นคงหลบมาโทรตามผมแถวๆ ห้องน้ำแน่

[นี่มันจะสี่ทุ่มแล้วไอ้สอง กูนัดมึงสองทุ่มไม่ใช่หรอวะ]

"มึงจะบ่นทำไม วันนี้กูแวะไปคุยกับป้าเรื่องงานมา มึงก็รู้ว่าคุยที่กว่าจะเสร็จก็หลายชั่วโมง"

[แน่ใจว่าจะใช้คำว่าคุย ไม่ใช่นั่งฟังป้าพูดเรื่องงานหรอวะ] มันพูดจบก็หัวเราะ ผมกลกอกตาแล้วตีไฟเลี้ยวเมื่อถึงสี่แยก

"ลัด" ผมสบทเสียงต่ำ "กวนตีน มึงใส่หัวกลับไปโต๊ะเลย เดียวถึงแล้วกูเข้าไป"

[รับมา ถ้าเกินสี่ทุ่มวันนี้มึงเลี้ยง]

ผมเหลือบตามองนาฬิกาก่อนจะแฉะยิ้ม "ไม่ได้เลี้ยงหรอก" พูดจบก็เหยียบคันเร่งให้จมไปอีกนิด ได้ยินเสียงหัวเราะของไอ้ที่คั่งขึ้นมาจากลำโพง ก่อนที่ผมจะกดปุ่มตรงพวงมาลัยเพื่อตัดสาย

"ไอ้โห อย่างกับเหาะมาเลยวะ"

เจอหน้ากันยังไม่ทันได้ทักทาย ไอ้คนที่โทรเร่งผมเมื่อสิบห้านาทีที่แล้วก็พูดวอนสั้นขึ้นมาทันที

"เออ" ผมยิ้ม แกล้งทำเป็นก้มมองนาฬิกาข้อมือ "อีกตั้งแปดนาทีก็นครวญนี้
กูกินฟรีใช้ปะ"

"กูไม่ได้บอกสักคำว่าถ้ามึงมาเร็วกูจะจ่าย กูบอกแค่ถ้ามาเกินสี่ทุ่ม
มึงเลี้ยง"

ผมขยับปากดำมันแบบไม่มีเสียง ก่อนจะเดินเข้าไปนั่งร่วมโต๊ะกับไอ้เพื่อน
ตัวแสบที่เวลานี้ตีมันกันไปเยอะจนหน้าแดงก่ำ แถมยังมีสาวๆ นั่งอยู่ในอ้อมแขน
กันทุกคนแล้ว

"ไม่ได้เจอกันนานเลยนะสอง"

ผมเลิกคิ้วหันไปมองด้านหลังเมื่อได้ยินชื่อตัวเองในประโยคเมื่อครู่
"อ้าว ก้อย"

เธอยิ้ม "นั่งด้วยได้ไหม"

"มายังไม่ทันได้แตะเหล้าก็มีสาวมาหาถึงที่แล้วไอ้สัตว์" ทิมมันตะโกน
มาจากเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม ผมเลยหันไปชูนิ้วกลางให้มันเป็นคำตอบรับ อีกฝ่าย
หัวเราะลั่นแล้วยกแก้วขึ้นกระดก

ผมหันกลับมามองก้อยที่กำลังขยับตัวนั่งลงข้างๆ ผมพอดี ก้อยเป็นเพื่อน
ของแฟนเก่าไอ้เป้ รู้จักกันตอนที่ไปเที่ยวกันเมื่อปีก่อนโน้น ช่วงนั้นเที่ยวบ่อย
มากเลยเจอกันแทบจะทุกคืน จำได้ว่าเคยไปนอนค้างห้องเธอสองครั้ง เอ๊ะ หรือ
สามวะ

"ช่วงนี้ไม่ได้เที่ยวหรือ"

ผมเลิกคิดเรื่องจำนวนครั้งเมื่ออีกฝ่ายเอ่ยปากชวนคุยพลางยื่นแก้ว
มาชนกับแก้วในมือผมที่เพิ่งได้รับมาจากแบงค์

"อืมใช่" ผมยิ้ม จิบน้ำสีอำพันในแก้วเล็กน้อยพอเป็นพิธี "พอดีทำงานให้
ที่บ้านแล้วนะ"

"โหย ทำงานแล้วก็ไม่สนุกสิ นี่เห็นสองเดินเข้าร้านมาเมื่อก็ยังไม่แปลกใจ
เลยนะ เกือบเดินมาไม่ทัน โต๊ะอื่นจ้องกันตาเป็นมัน"

"ก็พูดกันไป" พูดกันมาขนาดนี้แล้วจะให้ทำหน้าที่ยังงกลับไปแล้ว
ก้อยมากับใคร"

"มากับเพื่อน นู๋นง" ก้อยว่าแล้วชี้ไปทางโต๊ะซ้ายมือที่อยู่ไม่ไกลจากตรงนี้นัก เธอโบกมือให้ ทางนั้นจึงยกมือทักทายกลับแล้วส่งยิ้มเพื่อแผ่มาให้ผมด้วย เลยต้องยกมุมปากขึ้นเล็กน้อยตามมารยาท

"เดี๋ยวผมมานะ" ผมเอ่ยปากบอกเธอ หลังจากนั้นก็นั่งไปตะโกนบอกพวกเพื่อนตัวแสบต่อ "กูเข้าห้องน้ำแป๊บ"

พวกมันพยักหน้าแล้วยกมือบ๊วๆ ไล่ ผมลุกจากโต๊ะแล้วตรงไปยังห้องน้ำหลังจากที่ไม่ได้เที่ยวมานานนับครึ่งปีก็รู้สึกไม่ชินเสียแล้วสำหรับเสียงดังๆ ในสถานบันเทิงมีดๆ ที่เดินไปทางไหนก็ชนกันไปทั่วแบบนี้ กว่าจะหลุดมาถึงห้องน้ำได้ก็ทำเอาแทบจะถูกดึงเสื้อหลุดจากตัวไป

ผมกระตุกยิ้มแล้วโคลงหัวตลกตัวเองเมื่อรู้สึกที่กำลังคิดเกินจริงไปนิดทำธุระส่วนตัวเรียบร้อยแล้วตั้งใจจะกลับไปโต๊ะ แต่พอเดินพ้นประตูห้องน้ำมาได้แค่ครึ่งตัวก็มีคนดึงแขนผมกระซอกให้ไปยืนคร่อมเจ้าตัวอยู่ที่กำแพงใกล้ๆ ห้องน้ำ ก้อยยกยิ้มแล้วตะแค้นลงที่มุมปากผม ทำทางชี้เล่นที่ติดจะยั่วอยู่ในที่ สีหน้าแบบที่ครั้งหนึ่งก็เคยได้เห็นมาแล้ว

"เล่นอะไรน่ะก้อย"

"ก็ตามมาเล่นกับสองง"

พุดยังไม่ทันจบดิริมฝีปากที่ฉาบไปด้วยลิปสติกสีแดงเข้มก็ตกลงมาที่ข้างมุมปากผมเบาๆ และไปมาหยอกล้อเหมือนจะลองเชิงวัดอารมณ์ผม กระทั่งเห็นว่าไม่ได้ถูกห้ามหรือผลักออกเธอก็กดแบริมฝีปากลงมาจนเต็มร่องรอยแยก ขยับดูตติงเชิญชวนให้ตอบรับ ซึ่งผมก็ไม่ได้ขัดศรัทธา เผยปากรับลิ้นนุ่มอุ่นที่เต็มไปด้วยรสเผื่อนของแอลกอฮอล์เข้ามา รสจืดร้อนแรงตามความมีนเมาของฤทธิ์เหล้า เธอหลับตาลงและยึดตัวคล้องคอผม จูบกันอยู่นานกว่าที่ผมจะผละริมฝีปากออกเร็วๆ เมื่อนิ้วยาวของอีกฝ่ายเอื้อมมาเกี่ยวกับขาแวนหมายจะดึงให้หลุดออกจากใบหน้า

"ซู่ว" ผมถอยตัวออกจนพื้นมือเธอและตะแค้นลงดิริมฝีปากที่ผมเพิ่งครอบครองอยู่เมื่อครู่พลางส่ายหน้าไปมา "ไม่ชมนะ"

อีกฝ่ายมู๋หน้า "อะไรกัน แค่นี้ทำเป็นหวงไปได้"

"ก็อยก็รู้ว่าผมไม่ถอดแว่น"

"..."

"นอกจากตอนอยู่บนเตียง" จบคำนี้ก็อยก็ยกยิ้ม เบียดร่างตัวเองเข้ามาใกล้อีกครั้ง "งั้นก็ไปถอดที่ห้องก็อยไหมล่ะ"

ผมยิ้ม เอื้อมมือไปโอบเอวเธอให้ตัวแนบชิดกันแล้วส่ายหน้าเบาๆ "ไม่ล่ะ...คืนนี้ผมมาหาเพื่อน" ก่อนจะละมือออกจากเอวคอด

คนตรงหน้าผมหัวเราะขำขามที่ตัวเราผละห่างออกจากกัน อีกฝ่ายถอนหายใจและยกมือสองข้างขึ้นอย่างยอมแพ้

"โอเคๆ ยังเล่นตัวไม่เปลี่ยนเลยนะสองนะ" เจ้าตัวยกยิ้มและสบตามผมด้วยแววตาระยะยบอย่างเจ้าเล่ห์ "ถ้าเมื่อไหร่ว่างก็โทรหาแล้วกัน หวังว่าจะยังไม่ลบเบอร์ก็อยไปนะ"

ผมยิ้ม ไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธอะไร ก่อนจะโดนขโมยหอมแก้มไปอีกฟอดใหญ่ และเธอก็หันหลังเดินจากไป ซึ่งพอผมกลับมาที่โต๊ะก็พบว่าฝ่ายนั้นไปนั่งกับเพื่อนของตัวเองแล้ว

"ถามจริง"

ผมหันไปหาไอ้ทศเมื่ออีกฝ่ายเกริ่นคำขึ้นมาแล้วไม่ยอมพูดต่อ "อะไรของมึง"

"ที่ไม่สนก็อยเนี่ย เพราะเบื้อของเดิมๆ หรือเพราะสมรรถภาพทางเพศมึงเสื่อมแล้ววะ"

ผมยกนิ้วกลางให้มันแทนคำตอบ ก่อนที่เสียงหัวเราะกวนประสาทจะดังกันระงม

"โธ่ไอ้สอง เอาจริงๆ ไม่ได้ใช้งานนานสนิมจะไม่ขึ้นเอาเหรววะ" ทิมว่ามือปลาหมึกยังโอบเอวลูบสะโพกสาวข้างกายไม่ปล่อย

"นั่นดิ เสียของหมด ไอ้ที่มึงเคยบอกว่าบอยๆ ไปก็หมกมุ่นกูก็เข้าใจละนะ แต่นั่นมันไม่ใช่ไม่บ่อยธรรมดา แต่จะกลายเป็นทำไม่เป็นแล้วปะวะ" แบนด์พูดต่อ ท่าทางไอ้พวกนี้จะเก็บกดมาก ถึงได้หาเรื่องแซวผมไม่เลิก

"นั่นสิคะสอง" สาวผมสั้นที่นั่งชบแบนงคืออยู่พูดแทรกขึ้นมา ให้ผมต้อง

เลิกคิ้วแล้วเบนความสนใจไปที่เธอ ไม่แน่ใจว่าเรารู้จักกันตอนไหน ทำไมเธอถึงมาคุยเหมือนสนิทสนมกันมาก่อนแบบนี้ "เมื่อก่อนนู่นเห็นสองเตียงกลางคืน บ๊วยบ๊วย เคยสลับพาเพื่อนนู่นกลับไปด้วยตั้งหลายคน แต่ทำไมเดี๋ยวนี้ไม่ยกมาให้ได้เจอหน้าเลยล่ะคะ"

ผมยิ้มแหยเพราะไม่รู้จะตอบอะไร ตอนนั้นผมก็โตขึ้นกว่าตอนนั้นเยอะแล้ว และพอลอยห่างจากเรื่องพวกนี้ไปสักพักมันก็ทำให้มองอะไรได้กว้างขึ้นอะไรที่เคยสนุก ตอนนั้นก็ไม่สนุกอย่างเคย เพราะความจริงผมไม่ใช่ผู้ชายที่เสพติดเช็กซ์หรือโหยหาความสุขทางเพศอะไรนัก ที่เมื่อก่อนเที่ยวบ๊วยก็เพราะเป็นไปตามวัย แถมยังอยู่ในช่วงคะนองอยากรู้ อยากลอง ไม่เหมือนไอ้พวกเพื่อนซี้ตัวแสบที่มันรักปาร์ตี้เป็นชีวิตจิตใจอย่างนี้หรอก

ยิ่งถ้าผมไม่ยอมเป็นผู้ใหญ่...แล้วสามมันจะรู้จักโตได้ยังไง

คืนนั้นจบลงด้วยการที่ผมตื่นมาในห้องรับแขกของไอ้ทิม เพราะต้องลากมันที่เมาเป็นหมากลับมาจากผับ กว่าที่จะเอาตัวควายๆ ของมันมาถึงห้อง ผมก็เหนื่อยเกินกว่าจะขับรถกลับไปนอนที่บ้าน เลยถือวิสาสะเปิดตู้เสื้อผ้าของไอ้ซีเมาที่หลับสนิทอยู่บนเตียง หยิบเอาผ้าเช็ดตัวกับชุดนอนมาใช้เองโดยไม่ขอ หลังจากนั้นก็เข้าไปอาบน้ำแล้วออกมาเปิดแอร์นอนตรงโซฟาตัวใหญ่นอกพอตื่นเช้ามาก็พบว่าไอ้ซีเมาที่นอนหลับโดยไม่ได้อาบน้ำมันก็ยังไม่ตื่น ผมเลยอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนจะเดินไปใช้ทำสะกดขาอีกฝ่าย

"ไอ้ทิม"

"ฮึ้ย"

"ฮึ้ยอะไรของมึง แสงแยงกันอยู่แล้วยังไม่ตื่นอีก เดี่ยวอีกพักก็จะกลับแล้วนะ มึงจะแตกอะไรก่อนไหม"

มันปรือตามอง "ก็โงงแล้ววะ" อ้าปากถามแล้วก็นิวหน้า ยกมือขึ้นกุมขมับ "ปวดหัวฉิบหาย"

"ไม่ปวดก็แยะละ น้ำอยู่หัวเดียว" ผมพยักพเปิดหน้าไปที่โต๊ะข้าง "จะ
ลืบโม่งแล้ว ตกลงจะแตกไร เดี่ยวลงไปซื้อให้"

"โทรสั่งร้านข้าวใต้ตึกก็ได้ ภูเขาใจกหมู" มันว่า "ขอปาทองโก๋ด้วย"

"เออ เดี่ยวกูสั่งให้"

"มึงก็นั่งกินกับกูก่อนดิ เดี่ยวค่อยกลับ"

ผมเลิกคิดก่อนจะก้มลงมองนาฬิกาข้อมือ วันนี่วันเสาร์ผมหยุด แต่ตั้งใจ
ว่าจะแวะเข้าไปที่สำนักงาน...ค่อยเข้าไปบ่ายหน่อยก็ได้มั้ง

คิดสรุปในใจแล้วก็หันไปพยักหน้าตอบรับอีกฝ่าย "เออ มึงไปอาบน้ำไป"

"แล้ววันนี้มึงไม่ไปไหนหรอกง" ผมเอ่ยปากถามทิมระหว่างที่ตัวเองกำลัง
ตักข้าวผัดคำสุดท้ายเข้าปาก

"วันนี้คงนอนพักอยู่ห้องทั้งวันนี้แหละ เหนื่อยวะ"

"เหนื่อยหรือแสบก็กินแน"

"ก็รวมๆ กันไปนั่นแหละ" มันหัวเราะ "แล้วนี่เดี๋ยวมึงไปไหนต่อ"

"แวะไปสำนักงาน เดี่ยวไปเขียนสรุปประเมินรายเดือน"

"แล้วนี่เมื่อไหร่พอมึงจะให้เลิกเล่นเป็นพ่อบ้านสักทีวะ"

"คุยกันไว้ว่าครึ่งปี" ผมว่า รวบข้อสงสัยเข้ามาหาแล้วเอื้อมมือไปหยิบ
แก้วน้ำมาดื่ม "ก็คงอีกสองเดือนมั้ง"

"มึงนี่ก็ความอดทนเป็นเลิศจริงๆ นะ เป็นกูนี่หนี่ตั้งแต่วันแรกละ"

"กูก็ไม่ได้รู้สึกแยะอะไรนี่หว่า ทำๆ ไปมันก็โอเค"

"ไปเป็นเบ็คนอื่นมันโอเคยังงั๊วะ"

"ลองทำใหม่ละ เผื่อจะเข้าใจ"

ทิมยกมือและส่ายหน้าดิ๊ก ผมยิ้มให้กับท่าทางของมัน ก่อนจะถูกขึ้นแล้ว
หยิบเอาจานข้าวของตัวเองไปที่อ่างล้างจานในส่วนครัวด้านข้าง

"ไม่ต้องล้างให้กูนะ วางไว้นั่นแหละมึง เย็นๆ แม่บ้านก็มา"

"ลืมแล้วหรือว่ากูก็พ่อบ้านนะ" ผมยิ้ม ขยับวางจานลงที่อ่างแล้วเปิดน้ำ
ใส่เอาไว้กันคราบอาหารแห้งกรังจะล้างออกยาก

"แต่ไม่ใช่พ่อบ้านคุณนี่หว่า ผมไม่บังอาจใช้คุณสองหรรอกครับ"

"ครับคุณทิม ฉันผมขอตัวกลับก่อนแล้วกันนะครับ"

"เออไปเหอะ ไร่นัดกันใหม่ แล้วเลิกปฏิเสธพวกเราได้แล้ว ไม่อยากหิวสาว
ก็มานั่งกินนั่งคุย"

กินข้าวอะไรละ "มานั่งมองพวกมึงนั่งกับสาวมากกว่าสิไม่ว่า" ยังมาซ้ำอีก
เมื่อคืนก็เห็นได้ชัดๆ เลย แยกย้ายกันกลับไปคนละทาง แถมแต่ละคนก็มีหญิง
กอดเอวไปกันหมด เหลือไอ้ทิมที่เมาจนทำอะไรไม่ได้มาให้ผมดูแลเนี่ย

"เอาน่า คราวหน้าแมนๆ ไม่มีเกิร์ลมาเกี่ยว"

"...ทิม"

"ว่า?"

"มึง" ผมเกริ่นหลุดออกไปได้คำหนึ่งก็เผลอปากแล้วกลืนคำพูดที่ตั้งใจจะ
เอ่ยลงคอไป "เปล่า ไม่มีอะไร"

มันเลิกคิ้ว ก่อนจะเบนสายตาหลบแล้วหัวเราะแฉ่วๆ "อะไรของมึง
กลับไปได้แล้วไป"

ผมยิ้มแล้วพยักหน้าขึ้นลงหลายๆ ครั้ง "งั้นกูไปละ ไว้เจอกัน"

โบกมือลามันไปอีกที หลังจากนั้นก็คว้ากระเป๋าเป้กับหูฟังมาคล้องคอ
ตัวเอง ก่อนจะไปเปิดประตูออกจากห้องไป

"ต้นมาออกกะทันหัน นี่ก็ถึงวันนัดแล้วด้วย"

"แล้วจะทำไงละคะคุณ ตอนนี้อยู่ตรงพนักงานเราก็เต็มหมดแล้ว จะให้
ใครไปเรียกคนที่หยุดวันนี้ก็ดูจะหุ่กไป"

ผมเลิกคิ้วขึ้นเมื่อเปิดประตูเข้าสำนักงานมาได้ยินเสียงป้ากับแม่กำลัง
พูดคุยกันด้วยท่าทางเคร่งเครียด ผมเคาะบานประตูเพื่อบอกให้ทั้งคู่รู้ว่ามาถึง
แล้ว ทั้งสองคนหันมามองผมแล้วพยักหน้ารับเมื่อผมยกมือไหว้

"มีอะไรหรือเปล่าครับ" ผมเอ่ยปากถามพลางขยับเข้าไปใกล้ "คุยกันดู
เครียดเชียว"

"กำลังมีปัญหานิดหน่อย" ป้าพูดขึ้นเสียงดู คิ้วขมวดเข้าหากันอย่างคน

กำลังไม่พอใจ ดวงตาเรียวหรือลิ่งและจับจ้องอยู่ที่เอกสารในมือ

"ปัญหาอะไรครับ บอกผมได้หรือเปล่า" ผมถามต่อ คราวนี้ป้าไม่ตอบ ผมเลยหันไปมองหน้าแม่ เจ้าตัวถอนหายใจยาวแล้วเริ่มเล่า

"พอดีว่ามีพนักงานมาลาออกคนหนึ่ง บอกว่าแม่ป่วยเลยจะกลับไปต่างจังหวัด" แม่ว่า ยกมือขึ้นเสยผมอย่างคิดหนัก "แล้วมาออกวันเดียวกับวันนัดเริ่มงานที่เพิ่งเซ็นสัญญาไปด้วย"

"อ้าว" งี้ก็แย่สิ "แล้วนี่ยังหาคนไม่ได้หรือครับ"

"ใช่จ๊ะ" แม่ตอบรับ "มันกะทันหันเกินไปจริงๆ หาคนไม่ทันหรือ กะงานเสาร์อาทิตย์คนยิ่งหายากอยู่"

"ลูกค้าผู้หญิงหรือผู้ชายครับ"

"ผู้ชายจ๊ะ"

ผมนึกคิดไปนิด หันมองป้ากับแม่สลับกัน ก่อนจะตัดสินใจเอ่ยปาก

"ถ้าจั้นให้ผมไปทำแทนใหม่ครับ"

ป้าหันมามองหน้าผมนิ่งๆ ทำสีหน้าเหมือนครุ่นคิดอะไรสักอย่าง ก่อนที่แม่จะเป็นฝ่ายพูดขึ้นมาแทน

"สองไหวหรือ แค่นี้ก็ทำงานจันทร์ อังคาร พุธ หัส ศุกร์ สิ้นวันแล้วนะ" แม่ว่า คิ้วเรียวขมวดเข้าหากันอย่างกังวล "ถ้ามารับงานนี้อีก เสาร์อาทิตย์ก็จะได้พักเลย"

ผมเหลือบมองป้าที่ก้มลงมองเอกสารในมือไปแล้ว ก่อนจะพยักหน้าตอบรับแม่ "ก็ให้ผมทำจนกว่าจะหาตารางลงได้ หรือมีพนักงานชายคนใหม่มาแทนก็ได้ครับ"

"จั้นก็ตามนั้น" ป้าสอดเอกสารใส่ซองสีน้ำตาลวางลงบนโต๊ะแล้วหันมาทางผม "วันนี้ก็เข้าไปตามที่อยู่นี้ ไปรายงานตัว แล้วอย่าลืมอธิบายด้วยว่าทำไมถึงได้ไปสายกว่าเวลานัด"

ผมพยักหน้ารับและเอื้อมมือไปหยิบซองเอกสารตรงหน้าขึ้นมา จากนั้นก็ใช้เวลาป้ากับแม่ก่อนจะตรงออกจากสำนักงานเพื่อมาขึ้นรถของตัวเองที่จอดทิ้งไว้ด้านหน้า หยิบเอาที่อยู่ภายในซองออกมาดูก็พบว่าไม่ได้ไกลจากตรงนี้

มากนัก ศึกษาเส้นทางไม่นานก็เริ่มออกรถ

ผมใช้เวลาหลังจากมาจอตลอดที่ข้างฟุตบอลยี่ห้อหน้าบ้านของลูกค้าที่เพิ่งอ่านข้อมูลซึ่งระบุอยู่ในเอกสารทั้งหมดทุกหน้าคร่าวๆ สัญญาประเภทบ้านพักอาศัยส่วนบุคคล พื้นที่ใช้สอยขนาด 180 ตร.ม. ขอบเขตงานเป็นทำความสะอาดระดับราคาที่สูงที่สุด บวกอาหารเช้า กลางวัน เย็นครบ แถมยังมีดูแลสวนรอบบ้านด้วย กำหนดระยะเวลาจากวันที่เริ่มงานถัดไปอีกสามเดือน แต่ชื่อผู้ว่าจ้างกับชื่อเจ้าของบ้านไม่ใช่ชื่อเดียวกัน อีกทั้งนามสกุลก็ไม่เหมือนกัน

แม้จะสงสัยแต่ผมก็เก็บเอกสารใส่ซองไว้แล้วถือวิสาสะเคลียร์รถเข้าไปจอดด้านในเพราะเห็นประตูรั้วเปิดกว้างอยู่ พอดับเครื่องยนต์แล้วผมก็ขยับลงจากรถโดยไม่ลืมน้ำที่หีบของสีน้ำตาลติดมือลงไปด้วย

ก็อก ก็อก

ระหว่างเคาะประตูและกำลังรอให้เจ้าของบ้านมาเปิดก็คิดเตาไปต่างๆ นานาว่าด้านหลังบานประตูนี้ผมจะเจอกับคนประเภทไหน...คนแบบไหนที่จะมาอยู่ในความดูแลของผมอีกคน

กวาดตามองเอกสารในมืออีกครั้ง แล้วทวนชื่อเจ้าของบ้าน...นับที่ธีรพันธ์

แอ็ด~

ระหว่างที่ผมกำลังจดจ้องอยู่ที่ตัวอักษรบนหน้ากระดาษ ประตูไม้บานที่ผมเพิ่งเคาะไปไม่นานก็เปิดออก ผมละสายตาดูขึ้นมองก่อนจะชะงักไปเมื่อเห็นคนที่ยืนอยู่ตรงหน้า อีกฝ่ายกอดสายตามองผมกลับมาแต่ไม่ได้เอ่ยคำทักทาย ความเสียบ ทำให้ต้องขยับตัวอย่างทำอะไรไม่ถูก และเหมือนเจ้าตัวก็ไม่มีแววจะพูดอะไรขึ้นมาก่อน ผมกะพริบตาถี่ๆ ก่อนจะเรียกสติกลับเข้าร่าง

"เอ่อ...คุณคือคุณนับที่เจ้าของบ้านใช่ไหมครับ"

เขายังคงสบตากับผมนิ่งโดยไม่พูดอะไร ไม่นานฝายนั้นก็พยักหน้าลงเป็นจังหวะเดียวกับที่ผมลอบกลืนน้ำลายลงคอ...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)